

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 114, Έτος 11ο, Μάιος 2005

Μεγαλοπραγμοσύνη και Αγιότης

Έχουμε γράψει πολλές φορές για το πρόσωπο του Μεγάλου Κωνσταντίνου και της Αγίας Μητέρας του. Όμως κάθε χρονιά που διερχόμαστε από την ημέρα της αγίας μνήμης των, μαγνητιζόμενοι από το μεγαλείο των μορφών, των ανεπανάληπτων αυτών αρχόντων, αισθανόμαστε την ανάγκη να κλίνομε «γόνυ καρδίας ημών», τιμώντες τους τολμηρούς αγώνες της πίστης των και τα πελάγη των οδυνών τους.

Και είναι φυσικό, από μιας άποψης, να στρέφεται ο νους μας στο τόσο μακρινό παρελθόν, για να παρηγορηθεί από το βάλαμο της ιστορίας, παρ' όλο που η Αγιότης είναι διαχρονική και μπορεί ανά πάσαν ώρα να εμπνέει και να παρηγορεί τον άνθρωπο λόγω της στέρισης στους σημερινούς καιρούς από ηγετικές μορφές που πράττουν τα έργα Κυρίου.

Σήμερα, στον αιώνα των μικροτήτων και των συμφερόντων, όπου ζούμε, οι πολιτικοί μας ηγέτες συνεπείς προς την «διαφάνεια», που δεν φοβούνται οι ενάρετες πράξεις τους, σπεύδουν ανυπόμονα ν' απαντούν στα αρρωστημένα δημοσιογραφικά μικρόφωνα, μην τύχει και αδικηθεί η αδιάβλητη προσωπικότητά τους από ανεύθυνους χαρακτηρισμούς και φλυαρίες.

Δεν περιμένουν οι «μεγάλοι» υπομονετικά και σιωπηρά περιφρονώντας της ενδεχόμενης αυστηρής κριτικής τις απειλές, ώστε κάποια ώρα, αργά ή γρήγορα, να δικαιωθούν από την ιστορία! Βιάζονται αγχωμένοι να μην χάσουν την ευκαιρία της δημοσιότητας, να προβάλουν το εγώ τους και ν' αποφύγουν, σωπαίνοντας, το «πολύτιμο» πολιτικό κόστος.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Η προβληματική γύρω από την ομοφυλοφιλία

«Η παιδαγωγική των γονέων προς αποφυγή της ομοφυλοφιλίας»

του Αρχιμ. Σαράντη Σαράντου

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Για να μπορέσουμε να ερευνήσουμε σωστά το μέγα πρόβλημα της ομοφυλοφιλίας, πρέπει πρώτιστα να γνωρίζουμε τη φυσιολογία του υγιούς ερωτικώς ανθρώπου-ζεύγους, κειχωρισμένου από την ομοφυλοφιλία.

Τόσο η Γένεση, όσο και οι Άγιοι Πατέρες που ερμηνεύουν τη Γένεση με το Φως της ακτίστου Χάριτος του Αγίου Πνεύματος βλέπουν δύο σχέδια στην προαιώνια βουλή του Θεού σχετικά με τη δημιουργία του ανθρώπου. Και ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης και ο Μέγας Βασίλειος στηριζόμενοι στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουν με θαυμασμό την πρώτη βουλή του Θεού που ήθελε ο Αδάμ να ολοκληρωθεί ως τέλεια προσωπικότητα μόνος του, χωρίς Εύα, χωρίς σύντροφο. Μαζί του και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος εγκωμιάζει την ελευθερία του Θεού και την άκρα συγκατάβασή Του, που όταν αντιλαμβάνεται τη μοναξιά του Αδάμ, εναλλάσσει το σχεδιασμό του πλάσματός Του και δημιουργεί την Εύα εκ της πλευράς του ως σύντροφό του. Όμως ο αρχετυπικός σχεδιασμός του φιλανθρωποτάτου Θεού Πατέρα δεν πήγε χαμένος, αλλά καταξιώθηκε πλήρως με την εκούσια ενανθρώπιση του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Έτσι, κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής

(Συνέχεια στη σελ. 3)

πρώτη βουλή του Θεού που ήθελε ο Αδάμ να ολοκληρωθεί ως τέλεια προσωπικότητα μόνος του, χωρίς Εύα, χωρίς σύντροφο. Μαζί του και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος εγκωμιάζει την ελευθερία του Θεού και την άκρα συγκατάβασή Του, που όταν αντιλαμβάνεται τη μοναξιά του Αδάμ, εναλλάσσει το σχεδιασμό του πλάσματός Του και δημιουργεί την Εύα εκ της πλευράς του ως σύντροφό του. Όμως ο αρχετυπικός σχεδιασμός του φιλανθρωποτάτου Θεού Πατέρα δεν πήγε χαμένος, αλλά καταξιώθηκε πλήρως με την εκούσια ενανθρώπιση του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Έτσι, κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής

ΜΑΝΑ, ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΛΑΣΜΑ

του Νίκου Ι. Κωστώρα

«Ω γλυκό μου έαρ γλυκιάτατό μου τέκνον...» ανέκραζεν η Παναγία, η Μητέρα του Επουράνιου και στο πρόσωπό Της εκφραζόταν ο πόνος της Μάνας, της κάθε Μάνας. Της Μάνας που δεν έχει σύνορα, που δεν ξέρει χρώμα φυλής, της Μάνας που δημιουργεί την ίδια τη ζωή, την υψώνει, τη διακινεί και τη διαιώνίζει.

Στη μητέρα έπεσε ο κλήρος να γεννά ζωή και να την οδηγήει στην τε-

λειότητα με την αγάπη, τη στοργή, την αφοσίωση, την αυτοθυσία και το παράδειγμά της. Χωρίς τη μητέρα ο κόσμος δεν θα είχε ζωή και η ζωή δεν θα είχε κόσμο. Αν θελήσουμε να βρούμε την πηγή κάθε αξίας, θα φθάσουμε στην αγκαλιά της μάνας.

Λαμπάδα αναμμένη η καρδιά της μάνας καίγεται και φωτίζει κι ανοίγει τους δρόμους και για τα παιδιά της, χτυπά ακόμη και μέσα από τον τάφο. Όσο αγράμματη κι αν είναι, τότε που φεύγουμε από κοντά της σταυρώνει το δρόμο μας και μας αποχαιρετά: «Τριανταφυλλένια η στράτα σου, κρινοσπαρμένοι οι δρόμοι, για χάρη σου ν'

ανθοβολούν και τα λιθάρια ακόμη...». Οι πονεμένοι και οι ξενιτεμένοι: «Αχ μανούλα μου» αναφωνούν και ζητούν στη μάνα το βοτάνι, που θα γιάνει τις πληγές και θα τους χαρίσει γαλήνη, θα γίνει στήριγμα κι ελπίδα.

Μνήμες, ένα σωρό μνήμες ξεκλειδώνονται και βγαίνουν από τα βάθια της ψυχής του καθενός μας. Φροντίδες, κόποι, στερήσεις, δάκρυα, άγρυπνες νύχτες, έγνοιες ακοίμητες, γεμίζουν την καρδιά και τους καμηούς κάθε Μάνας, «της Μάνας που η καρδιά της είναι μια άβυσσος, στο βάθος της οποίας βρίσκεται πάντοτε η συννώμη».

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Μεγαλοπραγμοσύνη και Αγιότητα

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Έτσι, απασχολούμενοι διαρκώς η ευαισθησία τους από τους δημοσιογράφους, που να βρεθεί χρόνος για σκέψεις, σοβαρούς προβληματισμούς και μεγαλόπνοα έργα. Τα πάντα ετοιμάζουν παρακατιανοί κρατικοί μηχανισμοί που «συμβουλευούν» και οδηγούν τις κεφαλές!

Είναι ν' απορεί κανείς και να εκπλήσσει πόσο γρήγορα προσαρμόζονται οι υπουργοί μας αλλάζοντας υπουργεία με καινούργιο υπουργικό αντικείμενο, όμως διόλου άσχετο με το προηγούμενο! Ή θα πρέπει να διαθέτουν υπεράνθρωπες διανοητικές ικανότητες, ή θα πρέπει να τους εμπνέει η ευπειθέστατη λαϊκή αδυναμία που ανέχεται τα πάντα εκφραζόμενα με το ύφος της επισημότητας!

Μεγαλοπραγμοσύνη και Αγιότητα διέκριναν το έργο του Μεγάλου Κωνσταντίνου συμπαριστάμενο από το ταπεινό ήθος της Αγίας Μητέρας του.

Και μπορεί ν' αναρωτιέται κανείς πως και επελέγη αυτό το πρόσωπο, το μη στερημένο βιαιοτήτων, για το μεγαλόπνοο αυτό έργο της αλλαγής του παγκόσμιου σκηνικού! Μήπως δεν υπήρχαν μέσα στα πρώτα 300 χρόνια της εμφάνισης του Χριστιανισμού, άγιες ψυχές μαρτύρων και αγίων που δεν ανείχοντο με την παραμικρή αδικία να ενοχλήσουν τους συνανθρώπους τους;

«Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει» (Ιωαν. γ' 8). Το ίδιο και ο άνθρωπος που δεν ξέρει κανείς που ξεκινάει η μετάνοιά του και η σχέση του μετά του Αγίου Πνεύματος και που καταλήγει. «Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;» (Ρωμ. ια' 34).

Όμως στην περίπτωση του Μεγάλου Κωνσταντίνου μπορεί να μην ήταν και τόσο μυστηριώδη τα αίτια της εκλογής και όχι τόσο πολύ αδύνατο για τον άνθρωπο να τα ερευνήσει.

Ίσως χρειαζόταν εκείνη την εποχή κάποιο πρόσωπο, για να μεταβάλει πλέον ριζικά την όψη του κόσμου, κι ως μας επιτραπεί η έκφραση, η Θεία Χάρη βιαζόταν ν' αναπαύσει τους χριστιανούς από το μαρτύριο των ανελέητων διωγμών. Χρειαζόταν κατά το δυνατόν έτοιμο πρόσωπο που να μη απαιτείτο χρόνος για να το εκπαιδεύσει.

Επηρεασμένος ο Κωνσταντίνος από της μητέρας του το ευαίσθητο ήθος και αναθρεμμένος σαν αξιωματούχος στρατιωτικός μέσα στην Ρωμαϊκή μεγαλοπραγμοσύνη το κλίμα, ίσως δεν χρειαζόταν πολλά «πνευμα-

τικά έξοδα», για να διαμορφωθεί σε «σκεύος εκλογής».

Ένα προσόν, βασικά, θα ήταν απαραίτητο· η εκ φύσεως αγαθή προαίρεση προς την Δικαιοσύνη, και αυτό μαρτυρούν οι ειλικρινείς ιστοριογράφοι του. Κανένα από κάποια βαριά σφάλματα που διέπραξε, δεν είχε ως αιτία την εγωιστική ιδιοτέλεια και μικρότητα!

Υπήρξαν στον βίο του κάποιες μελανές κηλίδες που άφησε πίσω του ένας γρήγορος και μεγαλοπράγμων ελεύθερος νους, τις οποίες όμως εξέπλενε πάντα, μια βαθειά μετανοούσα συντετριμμένη καρδιά. Σ' αυτό το μυστήριο βοηθούσαν συμπαριστάμενοι και οι έλεγχοι της Αγίας Μητέρας του!

Έπρεπε ο νους απερίσκεπτος να προχωρεί και να βλέπει πάντα μπροστά στην εξυπηρέτηση του κοινού συμφέροντος, μέσα στο αχανές κράτος που διοικούσε. Να μην λυγίζει καμπτόμενος από την εσωστρέφεια, στην οποία τον καλούσε μια καρδιά που πάλευε με τις ενοχές της.

Αυτό το διάφανο σκηνικό προδίδει το μεγαλείο, την ειλικρίνεια και αγιότητα του Κωνσταντίνου που κάποιοι κοντόφθαλμοι μύωπες θριαμβευτικά μετά βεβαιότητας απορρίπτουν.

Είθε, να είχαμε κάποιες τέτοιες ψυχές σήμερα αντί για τις πολιτικές «γελιογραφίες» που συμπνίγουν τον πολιτικό κόσμο, μη επιτρέποντας στη δικαιοσύνη να επιβιώσει.

Η μεγαλοπραγμοσύνη των έργων και η αγιότητα μιας καρδιάς συντετριμμένης ήταν το δίδυμο των αρετών του Κωνσταντίνου, γονιμοποιημένων από το όραμα του Τιμίου Σταυρού που η λάμψη του τον συνοδεύει σε όλη του τη ζωή.

Δυστυχώς, σήμερα ο Δεσποτισμός τέτοια οράματα δεν αφήνει να λάμψουν και να εμπνεύσουν την νεότητα με όρεξη για μεγαλόπνοα και ηρωικά έργα, που τόσο έχουμε ανάγκη.

Φτιάχνει θρυμματισμένους, από το φόβο, νόες και μικρόψυχες καρδιές, επενδύοντάς τις με την αίγλη της «ταπεινώσης».

Άλλο ταπείνωση και άλλο κακομοιριά.

Γ. Σ. Γκεζερλής

Ἑυχές σε νεόνυμφους!

Η ἀγαπή μας φίλη και εκλεκτή συνεργάτριάς Γεωργία Νομικού παντρεύεται τὴν 5ῃ Ιουνίου 2005 τὸν ἐξαιρετὸ νέο Γεώργιο Κωνσταντίνου.

Παράνυμφος εἰς τὸ Μυστήριο θα παρασταθεῖ ἡ Ναυσικά Γκεζερλή-Αντωνέλλου.

Ἑυχόμεθα εἰς τοὺς μελλόνυμφους καθεαυτοὺς ἀπὸ Χριστοῦ εὐλογία και προκοπή!

ΜΑΝΑ, ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΛΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Η Μάνα είναι το μοναδικό πλάσμα που δε ζητάει τίποτε για τον εαυτό της, αλλά θυσιάζει τα πάντα για τη ζωή και την ευτυχία των παιδιών της. «Γεννήτρα και τεχνήτρα της ζωής».

Η Μάνα, Μητέρα, Μαμά, Μανούλα είναι εκείνη που το βυζαίνει και ξενυχτάει δίπλα του, το νανουρίζει, το ημερώνει, το παρηγορεί και το προσέχει σ' όλη της τη ζωή. Μάνα θα πει υπομονή, στοργή κι αυταπάρηση.

Και καθώς τονίζει ο Δουμάς, επειδή ο Θεός δεν μπορεί να βρίσκεται παντού, γι' αυτό έπλασε τη μητέρα. Ενώ ο ιερός Αυγουστίνος έλεγε: «Δώστε μου καλές μανάδες ν' αλλάξω τη ζωή του κόσμου». Αλλά ποιου κόσμου, όπου στον κόσμο γίνονται πόλεμοι και ανθρωποθυσίες και απομένουν οι χαροκαμένες μάνες με κομματιασμένη την καρδιά και τον πόνο.

Και άλλοι γράψανε για τη Μάνα, όπως η Μάνα του Γκόρκυ, της Περγλ Μπακ και άλλων που δεν μπορούν να συμπεριληφθούν στο μικρό αφιέρωμα για τη γιορτή της Μάνας, της Μάνας που είναι η πηγή της ζωής. «Ό,τι είμαι το χρωστώ στη μητέρα μου», έλεγε ο πρόεδρος Αβραάμ Λίνκολν. Για να μην αναφέρω το αριστούργημα του Γάλλου ακαδημαϊκού Ζαν Ρισπέν «Η καρδιά της μάνας».

Ένα φιλί ένα λουλουδι, ας είναι το καλύτερο δώρο η προσφορά μας για τη μητέρα, που γιορτάζει στις 9 του Μάη σ' όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου.

Νίκος Ι. Κωστάρας
Πλοίαρχος Ε. Ν.

Μήπως οι πάντες (κληρικοί - λαϊκοί) ελησημονήσαμε την πάγια αρχή της ορθοδόξου Παραδόσεώς μας, για την εκλογή - χειροτονία των κληρικών μας, που συνοψίζεται στη ρήση του Αγίου Ισιδώρου του Πηλουσιώτου ότι: «*Η άγνεία ιερέας χειροτονεί, ή δέ λαγνεία αποχειροτονεί*»;

Ας επανέλθουμε στην Παράδοση.

Με αγάπη Χριστού
Αθανασόπουλος Δημήτριος
Θεολόγος

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124
Τηλ: 210 6195766,
E-mail: vgezer@cc.uoa.gr

Η προβληματική γύρω από την ομοφυλοφιλία

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

δύο σχεδίων του Θεού: Το ένα αποτελεί το συντροφικό τρόπο ζωής και το άλλο, τον κατά Χριστό και εν τω Χριστώ παρθενικό τρόπο ζωής. Δόξα τω Θεώ η αγία Ορθοδοξία μας αγαλιάζει και ευλογεί τα ζευγάρια σ' όλες τους τις δραστηριότητες, ευλογεί και καταξιώνει όλους τους μοναχούς και τις μοναχές που αγωνίζονται «εν τω Χριστώ» για την εν αγάπη κοινωνία μαζί Του.

Ο εν Χριστώ άγαμος ή η εν Χριστώ άγαμη παρθένος έχουν την ευλογία και το εκούσιο χάρισμα να αφιερώνουν όλη τη ζωή τους και όλα τα ερωτικά τους στο Χριστό. Γι' αυτό είναι μακαριώτατοι άνθρωποι οι παρθένοι που αγαπούν και φλέγονται για το Χριστό και ο Χριστός απαντά με πλούσια και όλο πλουσιότερη χάρη, αγάπη, ειρήνη στις καρδιές τους. Αντίστοιχη και ανάλογη χαρά, ειρήνη και μακαριότητα απολαμβάνουν τα ζευγάρια που ζουν κατά το θέλημά Του. Μεγαλειώδης και αρχοντική είναι η εν Θεώ συζυγία της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία εκφράζεται στις υπέροχες, θεόπνευστες και καθολικές τρεις πρώτες ευχές του Μυστηρίου του Γάμου οι οποίες έχουν υιοθετηθεί από τις μυριάδες των ζευγαριών της Καινής Διαθήκης ως τέλεια, μοναδικά και αναντικατάστατα χριστοληειτουργικά αριστουργήματα του Ορθοδόξου Γάμου.

Μέσα σ' αυτό το μέγα -κατά Παύλο και όλους τούς Αγίους- Μυστήριο του Γάμου ο σύζυγος απολαμβάνει την αγάπη και την εκτίμηση της συζύγου του, όπως και η σύζυγος εισπράττει την θυσιαστική προσφορά αγάπης από το σύζυγό της. Και οι δύο τους ευλογημένοι με τις ευχές του αρραβώνος και του Γάμου ζουν όλες τις ποιότητες της αγάπης, της στοργής και της προνοίας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, με τις πολλές πρεσβείες της Κυρίας Θεοτόκου συν πάσι τοις Αγίοις. Σφραγίζονται οι δύο σύζυγοι με την άκτιστη Χάρη του Αγίου Πνεύματος εις σάρκα μίαν, δηλαδή ψυχική και σωματική κοινωνία οσημέραι κορυφούμενες. Μέσα σ' αυτό το εύκρατο κλίμα αγάπης έρχονται τα παιδιά, καρποί - απτές ατράνταχτες αποδείξεις της αγάπης του Τριαδικού Θεού και της αγάπης των συζύγων.

Είναι από τα πλέον αυτονόητα, ότι η υπακοή των δύο συζύγων στο θέλημα του Θεού τους καθιστά πολύ διακριτικούς και ως προς την αγωγή τους προς τα παιδιά και ως προς τη συμπεριφορά των παιδιών προς τούς γονείς. Ισορροπία, ειρήνη, χαρά, πληρότητα, δημιουργικότητα, και όλα τα άλλα τα

καλά συνοδεύουν την κατά Χριστό αγία οικογένεια. Ο πατέρας και η μητέρα καταξιώνονται πολλαπλά ως γονείς. Οι αναπτυσσόμενες οικογενειακές υποχρεώσεις τούς ωριμάζουν και τους εντοπίζουν στα άμεσα πολλά καθήκοντά τους ως γονέων, τα δε παιδιά αναπνέουν το ζεϊδωρο οξυγόνο της αγάπης του Χριστού, δια των τιμών και υπάκουων γονέων τους. Το πλούσιο οξυγόνο της Αγάπης του Χριστού το μετασηματίζουν τα παιδιά σε ισορροπία, σε φιλαδελφία και φιλοθεΐα, σε εξελισσόμενη δημιουργικότητα και εν Χριστώ κοινωνικότητα. Που χώρος για ομοφυλοφιλία στα παιδιά, τοσούτο μάλλον καθ' όσον και τα παιδιά και οι γονείς έχουν την κραταιά Τριαδική Προστασία, τη δοκιμασμένη Σκέπη της Παναγίας και τη βοήθεια των Αγίων της Εκκλησίας μας. Όλα τα παραπάνω επισφραγίζονται και σταθεροποιούνται με το πρόγραμμα της προσευχής, της νηστείας και της τρυφής των Αγίων Αχράντων Μυστηρίων του Χριστού.

Γνωρίζουμε όμως από την Παλαιά Διαθήκη, το θεόπνευστο βιβλίο της Εκκλησίας μας και δη από τη Γένεση, ότι το πρώτο ζεύγος των πρωτοπλάστων δεν κράτησε την υπακοή του στο Θεό, γι' αυτό και αλλοτριώθηκε ολόκληρη η ζωή τους, οι αναμεταξύ τους σχέσεις και όλο το φάσμα της τεχνονομίας τους.

Άπειρα προβλήματα σχέσεων σ' όλα τα επίπεδα παρακολουθούν από τότε και όλους τούς μεταπτωτικούς απογόνους τους. Μοναδική θεραπεία βρίσκεται και επιτυγχάνεται μέσα στην Εκκλησία του Χριστού, ο οποίος χριστοποιεί και θεανθρωποποιεί τον ανδρισμό του συζύγου και την πατρότητά του, τη θηλυκότητα της συζύγου και τη μητρότητά της, τις σχέσεις τους με τα παιδιά τους και με όλη την υπόλοιπη εν Χριστώ αδελφότητα των Αγίων των μελών της Εκκλησίας και της ευρύτερης κοινωνίας. Χαραρισματικά αλληλοπεριχωρείται η κατ' οίκον Εκκλησία με την ευρύτερη Καθολική Εκκλησία του Χριστού.

Τι γίνεται όταν η οικογένεια είναι μακριά από την Εκκλησία, τη ζωή της, τα Μυστήριά της; Μια διακριτή νοσηρή παθογένεια επιβαρύνει όλες τις σχέσεις που μπορούν να πάρουν τα παρακάτω πιθανά σχήματα:

Όταν η οικογένεια είναι οριστικά διασπασμένη, όλα λειτουργούν ανάποδα, διάστροφα. Οι υπεραυξημένες φροντίδες του ενός εκ των δύο γονέων που έχει την αποκλειστική ευθύνη του ενός η περισσότερων παιδιών δημιουργούν τέτοιο άγχος και τέτοια ανασφάλεια που περνάει και στα παιδιά. Ο χωρισμένος πατέρας η πιο πολύ η καταπικραμένη χωρισμένη μητέρα θα

(Συνέχεια στη σελ. 4)

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ ΠΡΩΤΥΠΙΑ

Τα όσα συμβαίνουν σήμερα στους καπιταλόσχημους χώρους της εργασίας, με τα λαστιχένια ωράρια, την ολόημερη λειτουργία καταστημάτων, με την ανίατη ανεργία, με τις άσπληχες απολύσεις εργαζομένων, με τους εκσυγχρονισμένους κανονισμούς της οικονομίας, που διευκολύνουν εργοδότες να φουσκώσουν τα πορτοφόλια τους μεταφέροντας τις επιχειρήσεις τους σε γειτονικές χώρες, με ανάλγητους νόμους που επιτρέπουν την εγκατάλειψη εργαζομένων στην απόγνωση, τα όσα, λοιπόν, συμβαίνουν σήμερα στους καπιταλόσχημους χώρους της εργασίας, θυμίζουν παλαιότερες εποχές.

Θυμίζουν τους αγώνες που έγιναν στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου κατά της στυγερής εκμετάλλευσης των «δουλοπάροικων» αγροτών (Κολίγων) από τους μεγαλοτσιφλικάδες εργοδότες τους.

Ένας εκ των σπουδαιότερων αγωνιστών ενάντια στις άθλιες αυτές συνθήκες αγροτικής ζωής -ή μάλλον θανάτου- ήταν και ο εκ Κεφαλονιάς λεβεντόψυχος Μαρίνος Αντύπας (1873-1907) που εδολοφονήθη -από τους ενοχλημένους εκ του αγωνιστικού του ζήλου- την 9η Μαρτίου 1907.

Ιδού μερικά από τα θάνατα απλά του λόγια που απηύθυνε σε ομιλία του προς τους εγκαταλελειμμένους εις την άθλια μοίρα της εκμετάλλευσης χωρικούς, ως νέος, φοιτητής της νομικής, σε μια από τις πρώτες του εξορμήσεις.

«Πρέπει να θεωρείτε τον καθένα σας σαν ένα σύνολο. Πρέπει όλοι σας να θεωρείτε τους εαυτούς σας μαζί, ενωμένους, σαν ένα κορμό, σαν ένα σώμα. Και όπως, όταν πάσχει το ένα χέρι, ή το ένα δάχτυλο του χεριού, πονεί όλο το σώμα, το ίδιο πρέπει να αισθάνεσθε και για τον διπλανό σας. Όταν πονεί, όταν υποφέρει ο διπλανός σας, ο πόνος, η δυστυχία είναι και δική σας. Και όταν χαίρεται και ευτυχεί ο διπλανός σας, το ίδιο η χαρά και η ευτυχία πρέπει να είναι και δική σας. Να, αυτό, αγαπητοί μου, θα πει σοσιαλισμός. Αυτό ακριβώς που δίδαξε ο Χριστός».

Και ασφαλώς, ο πιστός αυτός Έλληνας αγωνιστής της δικαιοσύνης του Θεού, με την λέξη «σοσιαλισμός» δεν εννοούσε τον άθεο κομμουνισμό, ούτε και τον «ένθεο» σοσιαλισμό που πρόσφατα εγνωρίσαμε!

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Η προβληματική γύρω από την ομοφυλοφιλία

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

περάσουν στην ανατροφή του αγοριού ή του κοριτσιού την υποτίμηση του απουσιάζοντος συζύγου με συνέπειες κρίσιμες για όλη τη συγκρότηση του νέου παιδιού. Οι συνέπειες δεν μπορούν να μην επηρεάσουν και την ερωτική και σεξουαλική συμπεριφορά, την οποία η θα καταστειλουν επικίνδυνα η θα διεγείρουν επικίνδυνα.

Είναι πιθανή η προσκόλληση του μισοαπροστάτευτου αγχωμένου παιδιού των χωρισμένων σε εξωοικογενειακούς καλοθελητές, που μέσω του συναισθηματισμού μπορούν να προσεταιρισθούν την αγάπη του και να το οδηγήσουν στους δικούς τους ποταπούς σκοπούς. Ο άδικος πατέρας βεβαρυμένος και με το εξωσυζυγικό μόλυσμα φορτώνει πάνω στα παιδιά του τα παράπονά του και τα απωθημένα του, διχάζοντας τα παιδιά. Η αδικημένη χωρισμένη σύζυγος, διαλυμένη από τις πιέσεις και το κρυφό μόλυσμα ενός παράνομου δεσμού βγάζει πάνω στα παιδιά τα δικά της απωθημένα, γεμίζοντας τα παιδιά με τις καμουφλαρισμένες κακίες της και διχάζοντας αντίστα τις τρυφερές νεανικές προσωπικότητες. Χωρίς βάσεις και με καταθρυμματισμένο το θεσμικό οικογενειακό περιβάλλον, ζώντας σ' ένα ιδεολογικό χάος τα παιδιά είναι ανά πάσα στιγμή εύκολη λεία του εμπόρου των ναρκωτικών και οποιουδήποτε που πουλάει σε οποιαδήποτε τιμή αγάπη, στοργή, ενδιαφέρον και τα σχετικά. Εν τω μεταξύ, ευκαιρώς ακαίρως, η αισχρή τηλεόραση διδάσκει στα παιδιά ότι μαγκιά είναι να δοκιμάσεις και λίγη «μαύρη», λίγη «άσπρη» και να αποκτήσεις «πολλαπλές εμπειρίες» μέσα από διάφορες σεξουαλικές επαφές, τα οποία με τη θέλησή σου μπορείς - κατά τους επιτηδείς - οποτεδήποτε να σταματήσεις. Ήδη όμως έχει σφιχταγκαλιασθεί η ως άνω παρανομία με την αλαζονεία, που φράζουν οριστικά το δρόμο της επιστροφής στην κάθαρση και στην αληθινή αποκατάσταση των χαμένων ευκαιριών.

Οι διογκωμένοι εγωϊσμοί και των δύο συζύγων, ως κληρονομικοί, μεταβιβάζονται στα παιδιά μαζί με όλο το πλέγμα των παραπάνω ψυχολογικών τραυμάτων που προκαλούν οι διαξιφισμοί των αντιπαρατιθεμένων συζύγων, που ζητούν αναγνώριση στη συνείδηση των παιδιών τους μονομερώς.

2. Στις περιπτώσεις των συμβατικών γάμων τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Εξωτερικά μπορεί να υπάρχει μια βιτρίνα καταπληκτική, όταν μάθει όμως τα ενδότερα κανείς εκπλήσσεται από τα απίστευτα προβλήματα. Αφά-

νταστη σκληρότητα από τον ένα σύζυγο προς τον άλλο και συνειδητή ή ασυνειδητή ακύρωση του ρόλου του άλλου συζύγου.

Στην περίπτωση αυτή των συμβατικών, αλλά μη διαλυμένων γάμων παρατηρούμε δύο σενάρια. Κατά την ταπεινή μας εκτίμηση, χωρίς να μιλούμε με απόλυτη στατιστική βεβαιότητα, οι αυταρχικές μητέρες είναι περισσότερες από τους αυταρχικούς πατέρες. Η μητέρα με την έντονη προσωπικότητα - που τις πιο πολλές φορές ισοδυναμεί με τον ανυπόταχτο εγωϊσμό - επισκιάζει την αυθεντικότητα του πατέρα, την οποία και συστηματικά υποβαθμίζει στις συνειδήσεις των παιδιών. Επομένως το αγόρι ή τα αγόρια της οικογένειας δεν έχουν την εικόνα του αυθεντικού πατέρα προς το αρχέτυπο του οποίου θα οικοδομήσουν και τη δική τους ανδρική προσωπικότητα. Αν μάλιστα και εξ αντικειμένου ο πατέρας είναι από τη φύση του αδύνατη και υποτονική προσωπικότητα, σχεδόν ανύπαρκτη, τότε τα πράγματα είναι πιο δύσκολα τόσο για τα αγόρια πολύ περισσότερο, όσο και για τα κορίτσια που ενδέχεται να τραπούν και αυτά προς την ομοφυλοφιλία, αφού και το γυναικείο μοντέλο πάσχει ως υπερτονικό και υπερδραστήριο και το ανδρικό ως ανίσχυρο στη διακυβέρνηση της οικογένειάς του. Ας μη λησμονήσουμε εδώ τη θέση, στην οποία θέλει ο Απόστολος Παύλος να βρίσκεται ο άνδρας. Στην προς Εφεσίους Επιστολή του λέγει ότι «*ὁ ἀνὴρ ἔστι κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς ἔστι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας*». Αυτή η θέση δε δηλώνει αξιολογική ανωτερότητα προς τη σύντροφό του, αλλά την ιδιαίτερη ικανότητα να διευθετεί με διάκριση και σφροσύνη τα του εαυτού του και τα του οίκου του με τη Χάρη του Θεανδρικού αρχετύπου για όλους τους άνδρες, του Χριστού. Το όντως ανδρώδες εν Χριστώ φρόνημα βρίσκεται άλλωστε στη θυσιαστική προσφορά του συζύγου για τη σύζυγό του και κατ' επέκταση για την οικογένειά του.

Όταν υπάρχει παράλυση στον πρώτο της οικογένειας παραλύουν και τα ψυχοδυναμικά των παιδιών, αλλά και γενικότερα όλες οι επιλογές τους. Απεγνωσμένα επιζητούν άλλα πρότυπα για να δομήσουν την προσωπικότητά τους. Ενδόμυχα, υποσυνείδητα κάνουν χρόνια και χρόνια τις συγκρίσεις τους ανάμεσα στους δύο γονείς τους. Εφόσον τελικά απαξιώνεται μέσα τους το πρόσωπο του πατέρα, επόμενο είναι τα αγόρια να μη θέλουν να αγωνισθούν για τη συγκρότηση ανδρώδους προσωπικότητας. Προτιμούν την επόμενη επιλογή, εφ' όσον το γυναικείο πρότυπο της μητέρας φαίνεται ικανότερο. Αλλά και η διαμορφούμενη γυ-

Ο νέος κόσμος έρχεται θαυμάστε όσοι αντέχετε!

Πολύ γοργά γυρίζουνε της εποχής τη ρόδα, με δίχτυα εξωφρενικά φαρεύει ιχθείς η μόδα.

Έχει ξεπέσει ο άνθρωπος ξεχνιέται η ζωή του που άστραφτε και βρόνταγε σαν ζούσε η ψυχή του.

Ποιοι μας τεχνοδιαμόρφωσαν σαν τις γλυκοπατάτες χωρίς οργή κι αντίρρηση για τις γλοιώδεις στράτες;

Μοντέλα μας υπόβαλαν εργόζηλα κανάλια και νόμοι εκσυγχρονισμού ρίχνουνε τα μεπτά.

Για να στεριώσει οικοδομή καινούργια αγάλια - αγάλια με παρδαλής διαφήμισης μοντέρνα υλικά.

Τα πρώτα φρούτα ωρίμασαν νεοεποχικά πλούσια τα ελέη του λαού τα τριτοκοσμικά.

Ο ένας κόσμος έρχεται κι ο άλλος κόσμος φεύγει τρέξτε να τον προλάβουμε μην φύγει οριστικά.

ο Παράλογος

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ ΠΡΩΤΥΠΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

Ο ενθουσιώδης και επίμονος αγώνας του, καθώς και η εν ψυχρώ δολοφονία του από τους μεγαλοτσιφλικάδες της Θεσσαλίας, έδωσαν το έναυσμα του αγροτικού ξεσπάσματος του Κιλελέρ την 6η Μαρτίου 1910, που λίγο αργότερα είχε σαν συνέπεια την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών από τον Ελ. Βενιζέλο.

«*Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει*» (Ιωαν. ιβ' 24).

Γ. Σ. Γ.

ναικεία ψυχολογία των κοριτσιών εθίζεται στην ήσσυα - στη μικρότερη - προσπάθεια και όχι στην πορεία για κατάκτηση του όντως καταξιωμένου αυθεντικού συντροφικού γυναικείου ρόλου, αλλά του ομοφυλοφιλικού.

Συνεχίζεται